

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem szeregu przepisów rozporządzenia nr 1272/2008⁽¹⁾, w tym art. 36, 37 oraz sekcji 3.9 załącznika I do tego rozporządzenia. W szczególności Komitet do spraw oceny ryzyka nie wykazał, że spełnione zostały kryteria klasyfikacji substancji jako STOT RE 2, gdyż opinia tego komitetu nie mogła stanowić skutecznego pod względem prawnym uzasadnienia kwestionowanej klasyfikacji. Komisja nie mogła zatem zasadnie uznać, na podstawie opinii tego komitetu, że kwestionowana klasyfikacja jest właściwa. W związku z tym przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła art. 37 ust. 5 rozporządzenia 1272/2006.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że Komitet do spraw oceny ryzyka nie zastosował procedury przewidzianej w art. 37 ust. 4 rozporządzenia nr 1272/2008, a tym samym naruszył te przepisy pod kilkoma względami. Po pierwsze, Komitet do spraw oceny ryzyka nie wydał opinii w przewidzianym prawem terminie 18 miesięcy. Po drugie komitet ten formalnie nie umożliwił zainteresowanym stronom przedstawienia uwag w przedmiocie swej opinii, mimo że w rozporządzeniu nr 1272/2008 przewidziano tak wymóg.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie wywiązała się z obowiązków ciążących na niej na podstawie art. 37 ust. 5, jako że nie upewniła się w wystarczającym stopniu, że procedura zharmonizowanej klasyfikacji i zharmonizowanego oznakowania została przeprowadzona w sposób prawidłowy, zgodnie z rozporządzeniem nr 1272/2006. W efekcie Komisja nie mogła zasadnie uznać, że kwestionowana klasyfikacja jest właściwa, a zatem przyjęła zaskarżone rozporządzenie z naruszeniem art. 37 ust. 5 rozporządzenia nr 1272/2006.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie bez uprzedniego przeprowadzenia i udokumentowania oceny wpływu, Komisja naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa oraz zasadę dobrej administracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 129, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – QN/eu-LISA

(Sprawa T-484/22)

(2022/C 380/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QN (przedstawiciel: adwokat H. Tagaras)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych czynności;
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania rzędu 3 000 EUR;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi na decyzję Agencji Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA) z dnia 22 grudnia 2021 r. o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście pracowników, których grupa zaszerogowania została zmieniona na AD 10 w ramach postępowania w sprawie zmiany zaszerogowania 2021, skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni i stosowania instrumentu pozwanej regulującego zmiany zaszerogowania, a mianowicie decyzji zarządu 2016–016, w zakresie w jakim, zdaniem pozwanej, decyzja ta uzależnia zmianę zaszerogowania, w odniesieniu do każdej grupy zaszerogowania, od warunku minimalnego średniego stażu pracy w grupie zaszerogowania, który muszą spełnić pracownicy mający podlegać zmianie zaszerogowania, a który w przypadku skarżącego, w grupie zaszerogowania AD 9, wyniósł cztery lata. Skarżący powołuje się na fakt, że uzyskał bardzo dużą liczbę punktów zmiany zaszerogowania oraz że jego grupa zaszerogowania wraz z grupą zaszerogowania AD 10 były jedynymi grupami zaszerogowania AD, do których zastosowano opisany warunek stażu pracy.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy niezgodności z prawem omawianej decyzji ze względu na niezgodność z licznymi zasadami i regułami prawa służby cywilnej, w szczególności dotyczącymi zmiany zaszerogowania na podstawie osiągnięć.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia zasady równego traktowania, zasady ekspektatywy rozwoju kariery oraz oczywistego błędu w ocenie, ponieważ we wszystkich grupach zaszerogowania AD, z wyjątkiem grupy zaszerogowania skarżącego oraz AD 10, doszło do zmian zaszerogowania pomimo niespełnienia wymogu minimalnego średniego stażu pracy.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2022 r. – Szwecja/Komisja

(Sprawa T-485/22)

(2022/C 380/24)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: H. Shev i F.-L. Göransson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej (UE) 2022/908 z dnia 8 czerwca 2022 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim na podstawie wspomnianej decyzji wobec Szwecji zastosowano ryczałtową korektę w wysokości 5 %, odpowiadającą kwocie 13 856 996,64 EUR w odniesieniu do pomocy wypłaconej Szwecji za lata budżetowe 2017, 2018 i 2019; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że według strony skarżącej Komisja nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia, ponieważ w decyzji nie wskazano jasno motywów, jakimi kierowała się Komisja przy jej wydawaniu ani uchybień zarzucanych Szwecji przez Komisję. Tym samym brakuje wystarczających informacji dla oceny zasadności zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że według strony skarżącej Komisja naruszyła art. 52 rozporządzenia 1306/2013 ⁽²⁾ a także art. 28 i 29 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności ⁽³⁾, ponieważ Komisja popełniła błąd w ocenie, gdy stwierdziła systematyczne niedociągnięcia we wdrażaniu kontroli krzyżowych dotyczących jakości aktualizacji LPIS, który jest uważany za podstawowy niedobór kontrolny. Po pierwsze, jakość aktualizacji LPIS może bowiem podlegać ocenie jedynie w odniesieniu do całej bazy danych bloków, a po drugie, dokonany przez Komisję wybór działek blokowych do zbadania był zbyt ograniczony, aby móc wykazać systematyczne braki, a po trzecie, wniosek Komisji dotyczący liczby wadliwych bloków i poziomu błędów – który wydaje się służyć jako podstawa oceny Komisji, według której istnieje systematyczna luka w aktualizacji LPIS – jest błędny.